Коли ти, мила, дійсно з неба родом,
То чистою останешся навіки
І, попри зло ідучи мимоходом,
Примкнеш свої божественні повіки.

А зажене тебе недолі сила
Там, де життя грязюка бездорожна,
То розпістреш душі сріблисті крила
Й перелетиш, куди пройти не можна.

Отак в брудній, в непривітній яскині
Горять проміння сонця золотії,
Так при багні, на болотній долині
Біліші від снігу цвітуть лелії.